

SAVNSMYND

KFUM Skótarnir eru 75 ár

EIN ORSØK TIL AT EGGJA **BØRNUM** AT TAKA LUT Í **SKÓTA-ARBEIÐINUM** ER, AT TEY VIÐ HESUM **LÆRA** AT **VIRÐISMETA** OG KLÁRA SEG Í **NÁTTÚRUNI**, HELDUR **SÓLRUN FOLDBO**, FOR-KVINNA Í BÓLKARÁÐNUM FYRI **KFUM** SKÓTARNAR Í **LEIRVÍK**

SKÓTAR

Annika Kunoy Im
annikak@sislaalurin.fo

Tað eru 75 ár liðin síðani KFUM skótarnir í Føroyum vórðu settir á stovn. Skótarnir byrjaðu av fyrstani tíð í Gøtu, og tiskil luttóku skótar og úlvar eisini í guðstænastuni í Gøtu Kirkju, fyrsta sunnudag í advent.

Tað var Palli Thomsen, skræddarin, sum var stovrnari av KFUM skótunum í Føroyum. Hann setti skótarnir á stovn 6. august í 1939, og hann virkaði eisini sum leiðari hjá dreingjunum, og tá vóru tað bert dreingir, sum kundu vera skótar.

Kaj í Bartalstovu, sum var ein av fyrstu skótunum í Føroyum, er 90 ára gamal í dag, og hann minnst við gleði aftur á nógv ymiskt, sum hann upplivdi í sínum ungu árum sum skóti. Hann

minnst afturá, at teir vóru nógv úti í náttúruni. Teir leitaðu eftir postum, vóru á legum, gjørdu mat á báli og annað. Hann minnst eisini, at teir kókaðu sýrukál og ótu tað eisini. Eisini gingu hann og beiggi hansara upp um Leirvíksfjall við skótunum.

Hetta er alt virksemini, sum vit gera enn sum skótar. Virksemini, sum var nógv náttúrligari at gera tá í tíðini enn í dag. Kanska ein orsök til at vit í dag skulu leggja stóran dent á, at okkara børn og ungu vera uppalð í skótavirkseminum, soleiðis at tey læra seg at virðismeta og klára seg í náttúruni, sigur Sólrún Foldbo, forkvinna í bólkaráðnum fyri KFUM skótarnar í Leirvík.

Kaj í Bartalstovu minnst eisini afturá fleiri legur, millum annað á Hellunum og í Klaksvík. Hetta eru legur, har hann kom at kenna nógv nýggj fólk og knýtti vinarbond. Á leguni í Klaksvík luttóku havnadreingir

og vágbingar eisini. Tað er júst soleiðis nógv av okkum minnst skótalívið. Góðar og hendingarrikar løtur, har vit minnst við gleði afturá, hvør annar var saman við okkum, sigur Sólrún Foldbo.

Endamálið hjá KFUM skótunum leggur upp til, at skótin skal stremba ímóti góðsku. Sólrún Foldbo heldur, at tað góða við skótalogini er, at hon hevur eingin forboð, men sigur skótanum, hvat hann skal stremba ímóti. Hetta er júst í tráð við rákið í samfelagnum í dag, at vit skulu læra okkum at siggja móguleikar ístaðin fyri forðingar. Eisini er skótaarbeiðið á hægsta námsfrøðiliga støði, har skótin skal læra við at sleppa at royna seg, ella sum tað verður sagt á enskum: »Learning by doing«.

So segði hann...

– Tá vit tosa um eina framtíðar altjóða skipahavn í Føroyum, so eri eg samdur við løgmanni, at henda eigur at verða á Skálafjørðinum, sum í sær sjálvum er ein Gud givin náttúruhavn, við ongari sjóvarfalsflóð og fjøru, har er kyrt, stórt uppland og góðir móguleikar hjá skipum bæði at ankra upp ella liggja við kai.

Alfred Olsen, Toftir, Løgtingsmaður Sambandsflokksins

KLUMMAN

Simona Weihe

Hendur

Eg havi eina vinkonu, sum hevur mist nógv av førleikanum í høgru hond. Tað er ringt hjá henni at venja seg við hesa støðuna. Hon hevur altíð bundið nógv, bakað køkur og gjørt salat til føðingardagar og veitslur, sum vinir og kenningar hava havt. Altíð tann fyrsta at hjálpa, umframt sítt gerandisyrki við telduna og tað vanliga húsarbeiði. Seinast, eg var saman við henni, sat hon og »royndi« at binda. Legði merki til, at hon í heilum legði stokkarnar frá sær og helt um hondina.

Í desember mánaði eru hendurnar veruliga í gongd. Tær binda, seyma, baka, skriva jólakort, keypa gávur, pakka inn og senda runt heimin. Tankarnir eru hjá okkara kærur heima og burturi. Gleðin at geva og gleða er stór í hesum døgunum.

Tá eg hugsi um vinkonuna, so minnst eg afturá, hvussu tað var, tá mamma, sum altíð skrivaði nógv jólakort, ikki meira kláraði so væl at fáa hondina at stýra penninum, sum hon vildi. Hendurnar, sum ongantíð høvdu bundið frið. Sum høvdu bundið hosur til stór og smá, sum altíð hevði einar klárar, tá ommubørnini komu inn vát um beinini. Nú vóru hendurnar troytar.

Gleðin at geva er so mikið stór, at vit verða ørg, tá vit ikki megna tað, vit ætla og vilja. Ikki bara á jóllum, men í øllum lívsins viðurskiftum. Tað er so ringt, tá hóttafall kemur á at viðurkenna, at nú ert tú skerd. Vit vilja jú heldur geva enn at fáa. Tí skulu vit ikki rokna við, at tann skerdi sjálvur ger vart við sína støðu. Tá ræður um nærveru, at royna eftir førimuni at seta seg í støðuna hjá øðrum. Tá kanst tú fáa hóming av tørvinum. Til dømis at baka fyri vinkonuna ella skriva jólakort fyri mammuna ella pápan.

So vil eg takka fólkunum, sum skipa fyri »Í menniskjum góður tokki«. Okkara samfelag, sum er so ríkt, eigur tó nógv fólk í fíggjarligari trongstöðu. Hóast hendurnar arbeiða 8 tímar hvønn dag, er ríkidømið so illa býtt, at ov lítið liggur eftir til lívsins uppihald. Gott at tað finnst fólk, sum kenna ábyrgd av sínum medmenniskjum og taka um endan, tá samfelagið svíkur.

